

Лущушка-
сестричка

Украла собі лисичка-сестричка курочку та й біжить. Біжить та й біжить, от стала її ніч застигати. Бачить вона хатку, заходить туди, вклонилась звичайненько та й каже:

- Добри вечір, люди добрі!
- Дай боже здоров'ячка!
- Пустіть переночувати!
- Ой, лисичко-сестричко, у нас хатка маленька, ніде буде тобі лягти.
- Дарма, я під лавкою зігнуся, хвостиком обгорнуся та й переночую.

Хазяї й кажуть:

- Добре, ночуй!
 - А де ж я свою курочку подіну?
 - Пусті її під піч.
- От вона так і зробила. А вночі нишком устала, курочку з'їла й пір'ячко загребла. Другого дня встала раненько, вмилася біленько, господареві на добридень дала.

- Ой, де ж це моя курочка?
- А під піччю.
- Я дивилася, там нема.
- Сіла та й плаче.
- Тільки й було добра, що курочка, та й ту забрано. Віддай мені, хазяїне, за курочку качечку! Нема що робити — треба давати.
- Взяла лисичка качечку в мішок та й пішла.

— Дарма, я під лавкою зігнуся, хвостиком обгорнуся, так і переночую.

Люди кажуть:

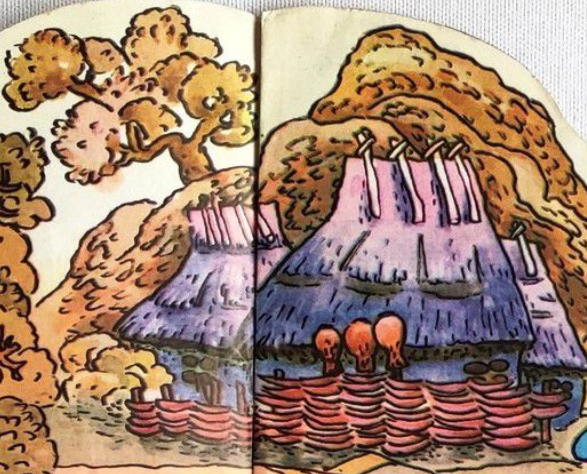
— Ну добре, ночуй!

— А де ж я свою гусочку подіну?

— Пусти в хлів до ягнят.

От вона так і зробила. А сама вночі нищечком устала, гусочку з'їла і пір'ячко загребла.

Другого дня устала раненько, вмилася біленько, хазяїнові на добридень дала, а тоді:

— А де ж моя гусочка?

Подивились — нема. От вона й каже хазяїнові:

— Де я не бувала, такої пригоди не знала, щоб у мене що вкрадено!

Хазяїн і каже:

— То, може, ягнята затоптали її.

А лисичка:

— То вже як хоч, хазяїне, а віддай мені ягня.

Нічого робити. Віддали. Узяла лисичка в мішок те ягня та й пішла.

Іде та й іде, — застає її знову ніч. От вона, побачивши хатку, стала проситися на ніч:

— Пустіть, люди добрі, переночувати!
— Не можна, лисичко-сестричко: у нас хатка маленька, ніде буде тобі й лягти.
— Дарма, я під лавкою зігнуся, хвостиком обгорнуся та й переночую.
— Добре, ночуй!
— А де ж я своє ягня подіну?
— Пусту в загороду.
От вона так і зробила. А вночі нищечком устала та й з'їла те ягня.

Другого дня встала раненько, вмилася біленько, хазяїнові на добридень дала та й питає:

— А де ж моє ягня?
Далі сіла та й давай плакати та примовляти:
— Де я не бувала, такої пригоди не знала, що одно було добро, та й те вкрадено.

Хазяїн їй каже:

— Ото невістка гнала воли, то, може, й випустила.

От вона й каже йому:

— Ну, як собі хоч, хазяїне, а віддай мені невістку!

Свекор плаче, свекруха плаче, син плаче, діти плачуть. А лисичка таки зав'язала невістку в мішок. От іще вона не вийшла, та якось там на часину вискочила з хати, а син узяв вив'язав з мішка невістку, а ув'язав собаку.

Прийшовши, лисичка взяла, не розв'язуючи, той мішок з собакою та й понесла. Несе та ще й приказує:

— За курочку — качечку, за качечку — гусочку, за гусочку — ягнятко, а за ягнятко — невістку!

Та як струсне тим мішком, а собака: «Авурр!...»

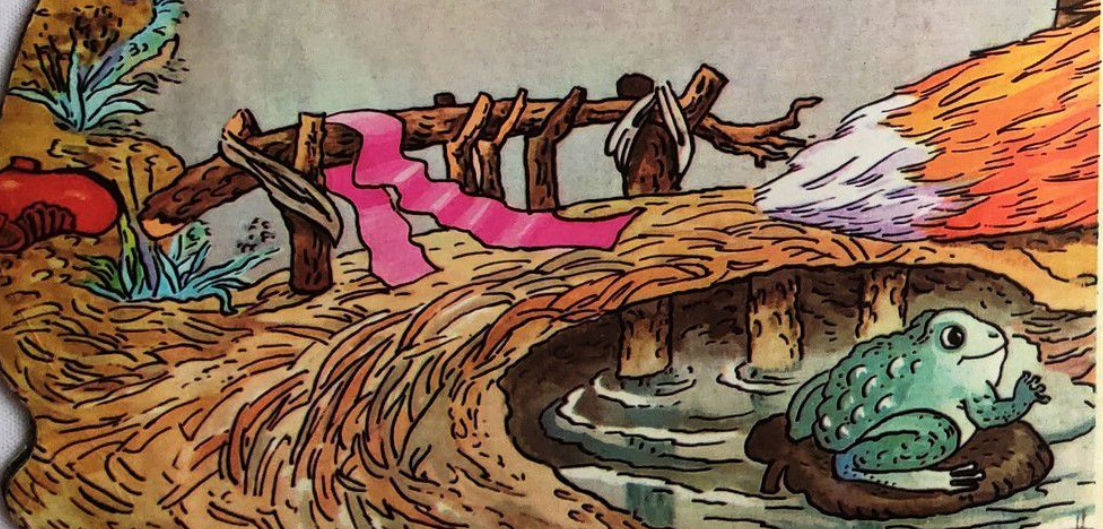
А лисиця:

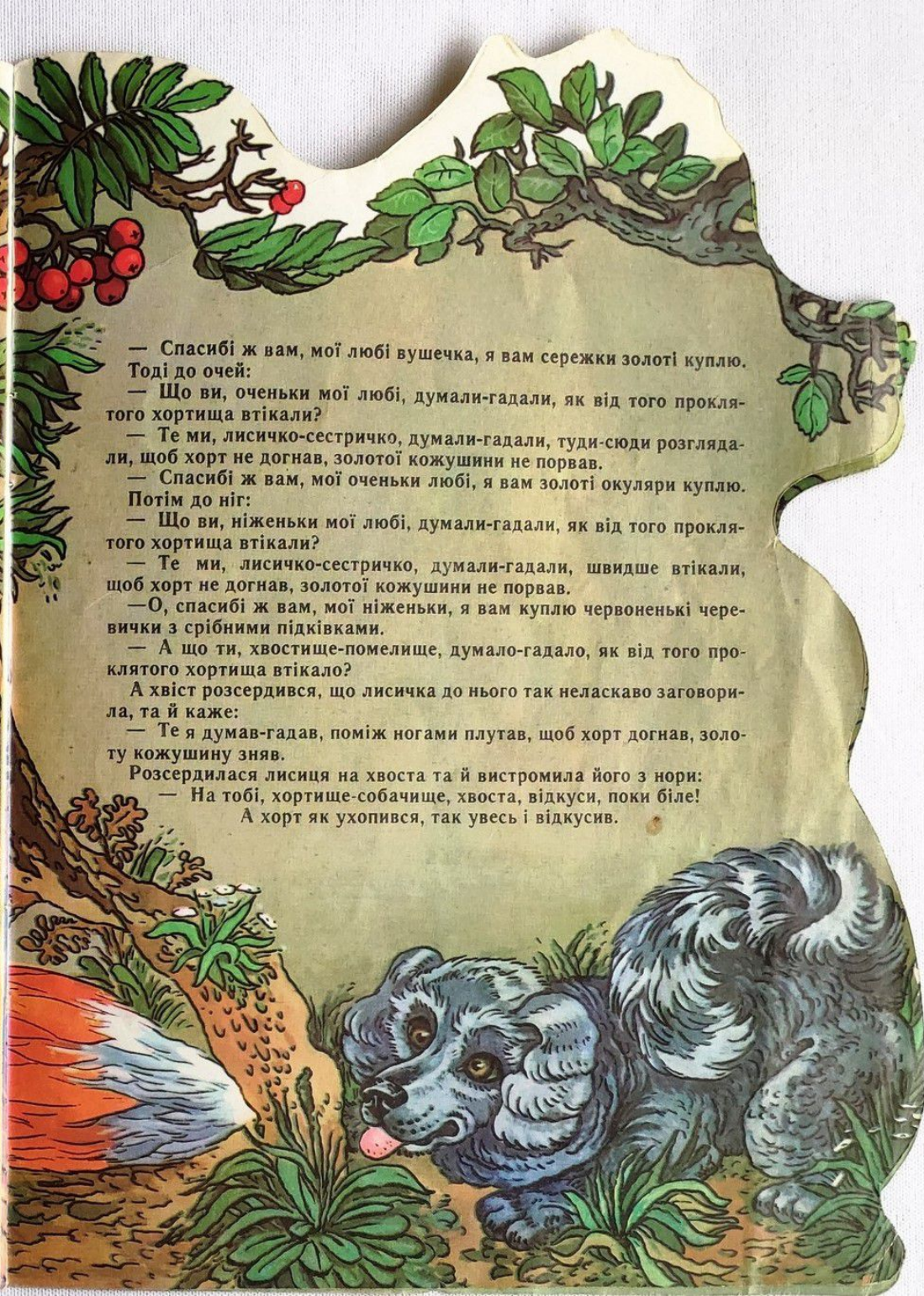
— А, капосна невістко, пособачилась! Ану, гляну на тебе, яка ти є.

Сіла та й розв'язала мішок. Тільки розв'язала — собака звідти як не вискочить! Вона навтіки, собака за нею та далі в ліс, — от-от дожене! Ні, таки добігла лисичка до нори, заховалась. Сидить вона в норі, а собака над корою — не може влізти. А лисичка і давай питися:

— Вушечка мої любі, що ви думали-гадали, як від того проклятого хортища втікали?

— Те ми, лисичко-сестричко, думали-гадали, щоб хорт не догнав, золоті кожущини не порвав.

— Спасибі ж вам, мої любі вушечка, я вам сережки золоті куплю.
Тоді до очей:

— Що ви, оченьки мої любі, думали-гадали, як від того прокля-
того хортища втікали?

— Те ми, лисичко-сестричко, думали-гадали, туди-сюди розгляда-
ли, щоб хорт не догнав, золотої козушину не порвав.

— Спасибі ж вам, мої оченьки любі, я вам золоті окуляри куплю.
Потім до ніг:

— Що ви, ніженьки мої любі, думали-гадали, як від того прокля-
того хортища втікали?

— Те ми, лисичко-сестричко, думали-гадали, швидше втікали,
щоб хорт не догнав, золотої козушину не порвав.

— О, спасибі ж вам, мої ніженьки, я вам куплю червоненькі чере-
вички з срібними підківками.

— А що ти, хвостище-помелище, думало-гадало, як від того про-
клятого хортища втікало?

А хвіст розсердився, що лисичка до нього так неласкаво заговори-
ла, та й каже:

— Те я думав-гадав, поміж ногами плутав, щоб хорт догнав, золо-
ту козушину зняв.

Розсердилася лисиця на хвоста та й вистромила його з нори:

— На тобі, хортище-собачище, хвоста, відкуси, поки біле!

А хорт як ухопився, так увесь і відкусив.

Київ «Веселка» 1991
ЛИСИЧКА-СЕСТРИЧКА

Українська народна сказка
 Книжка-іграшка

(На українському мові)

Для дітей 4-6 років

Художник

Остроменська Ірина Владимировна
 Київ «Веселка»

Редактор І. І. Багал. Художній редактор
 О. І. Павленко. Технічний редактор В. І. Самбо-
 рук. Коректор Р. М. Зарембовська. Н/К. Здано на
 виробництво 06.03.90. Підписано до друку 26.09.90.
 Формат 60×90/16. Папір офсетний. Гарнітура лі-
 тературна. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,0.
 Умовн. фарб.-відб. 4,0. Обл.-вид. арк. 1,79. Тираж
 10000 пр. Зам. 0-8019. Ціна 50 к. Ордена Друж-
 би народів видавництво «Веселка» (РТК «Грай-
 лик»), 252655, Київ, МСП, Мельникова, 63. Підго-
 товлено на замовлення Київської фабрики друко-
 ваної реклами ім. XXVI з'їзду КПРС, 252067,
 Київ-67, Виборзька, 84.

9653610000-49

Д 206(04)-90 не оголош.

© Ірина Остроменська,
 Ілюстрації, 1991.

